

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njobjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedžel'ske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Esmlerjez knihicziščežetni w Buduščinje a płaczi šchtwórtlětnje 2.— hr. bjes porta.

2. njedž. po 3 kralach.

Čekst na Romškich 12, 9—17.

Na druhim městnje w lišče na Korinthiškich w 13. stawje je šwjaty Pawoł wyškóti křěrlušch wo lubosći spēwał. Kaž bašnik wón tam lubosć se šahorjenymi šłowami wopisuje! Wón, kiž bě přjedy šurowy Saulus, bu Pawoł, kiž w lubosći wšěm ludžom šluži, dokeľž je šam na šebi bójšku lubosć našhonit. A tale lubosć bójška, kiž bě jeho š putow šaklepjenosće wutorhnyła, budži w nim druhu lubosć: „Bóh je mje lubował, kať njehať wón waš lubowacž!“ A wyskajo čžini wón w 13. stawje přěnjeho lišta na Korinthiškich šwoje wusnacžje wot tuteje lubosće, kiž šo we nim pali kať šwjaty woheń.

Čež džěňša k nam wo lubosći rěčži. Ale hińajšchi šaměť tón ras Pawoła k tajtemu pišanju pohnuwa, hacž tehdom na Korinthiškich. Wěšče-li tehdom jeho džakowneje lubosće polna wutroba wyškóti křěrlušch spēwała, džěňša wón jaťo dušchepaštyč do našchich domow pschihadža. „Šajka dyrbi našcha lubosć bhečž?“ tať šo praschamy. A wón se bohastwa šwojich našhonenjow naš džěňša pschecželnje a štrošćtnje rošwucžži.

Na jenu wošebitosć našcheho čeksta čžu hiščeže ředžblive šejnicž. Našch džěňšnišchi čekst ma jenož lute křóťke šady. Šenož něťotre šłowa! Šusto jenož ři abo dwě. Ale tele křóťke šłowa maju wjele prašicž. Šchťož hewať Pawołe špišy šnaje, wě, šo wón jara dolhe šady štwori, šo dyrbišch hušto šebi dwójžy a trójžy jedyn šchpruch pschecžitacž, přjedy hacž dorosumišch, šchťo tute šłowa a šady na šebi maju. —

Alle džěňša Pawoł čžisće hinať rěčži. „Lubosć njebudž falschna. Šidžče to šle a džeržče šo k dobremu atd.“ Š wě-

šćym rasom wón wšchě pocžinki lubosće wusběhuje. Kaž šłóťnik ať rjany šłoty přěřšchžen š drohimi šamjenjemi pschi, tať tu řež Pawoł čžini. Ša šłota křóna řšchescžana řěka lubosć po Šbóžnikowym pschikadže a pocžinki tuteje lubosće, kotřež Pawoł tu mjenuje, šu kať debjeńki, š kotřichž blyšchžom šo křóna šwěcži a křašni. Lubosć njebudž falschna! Šaj, kať hušto tola našcha lubosć pucž šprawnosće wopušchěži. Lubosć njekně to šwoje pytačž, njekně šebicžitwa bhečž. Alle šebitwosć je hušto tón jenicžki šaměť wšcheho našcheho čžinjenja a lubosć jenož čžěńka płachčžicžka, kotřuž šebi woťoko powěšchamy. Dha dadža ludžo ša dobre wěžy šwoje wopory, ale wěž šama njeje jim to wažne. Ně, šo by šo jich mjeno prawje řhwaliko, šo bheču ludžo wo nich řěčželi a jim wóřuch dobreje řhwalby poľasali, čžinja to. A woni řhodža řem šchi, kať by lubosć k Wožemu domej tam honika, ale woni jenož pschěd ludžimi tať čžinja, doma wo jich žitowjenju wjele njepřtnejšch wo taťkej lubosći. Šaj pschikadow je došć taťčeje falschneje lubosće, ale šchťo móže to dopiřacž. Šřuhuj šwoju wutrobu, luby pschecželo, luba pschecželniza, kať š twojej lubosću šteji. Še wona čžista šprawna, hidžišch to šle, a čžinišch to dobre, abo šy pschi wšchej šwontownej lubosći tola hiščeže na wiřatym pucžu šebicžitwosće?

Dale řěčži Pawoł wo bratrowškej lubosći. Wona ma wutroba bhečž a š „čžesčžu šo bjes šobu šakhadžecž.“ Šratrowška lubosć! Šaj, řšchescženjo šmy a čžemy řež bhečž, ale bratřja a šotřy? Ně, tať daloko našcha lubosć njěndže. Šunje won na wřach móžešch wo tym řrudne a řrudžaze našhonenja čžinicž. Šratrowšćwo čžedža jenož š tymi džeržecž, kotřichž móšchěń polna je. Tym hoľduja a šluža a šawidža, ale bratrowška lubosć to žana njeje. Škóždy pať wě, šo šmy wšchitřy bratřja řesufa dla,

ale po tym czynicz! Runje won w naschim czaŕu, kiž je poŕny njejednoty, ſawiszcze, hidy, runje won w tym czaŕu na našcha kſchesczjanſka wera ſwjaty naſtawſ wſchēm ludžom pſchimołacz: „My ſmy wſchitzy bratſja a kotry, tehodla njeſwadźče ſo, ale pytajeje jedyn drugeho ſ bratrowskej luboſcju.“ Dyrbi ſo ſurowoſcz, kiž ſ wójny ſem pſchindže, hiſcheje ſo w pſchichodže dale pleſcz. Dw, „dha njebudźče lēni w bratrowskej luboſczi, budźče horzy w duchu!“

Naſch czaſ ſebi žada wutrobny, kajtuž tōn Samaritſki mējeſche, wutrobny, kiž ſo ja dale ničim njepraſcheja hač ſa tym: „Tu je mōj bratr, moja ſotra w hubjeſtwije, we nuſy, tu man ja pomhač. To njech je naſch najhlowniſcha ſtaroječ w naſchint czaſu!“

Tajka ſprawna a bratrowska luboſcz mōže pač jenož ſ wutrobny pſchincz, kiž w frutej dowěrje ſ Bohu hlada, tehodla pſchifaſamſnje Pawol: „budźče wjeſeki w nadžiji!“ Pſchi wſchej nje-luboſczi a ſurowoſczi na ſwēče žnježajej njeſabudž, ſo nad nami hnadny a luboſče poŕny Wōtčež w njebjeſach je. Luboſcz pyta jeho czeſcz, luboſcz wē, ſo Wōh nam naſchu luboſcz wuruna. Tam horſa je naſcha nadžija, tam horſa je tōn pomoznik, na kotrehož ſe ſečerpliwocju czaſamy, ſ njeu džemy ſtajnje we naſchich modlitwach. Tam klecžo dobroproſchenje cžininy ſa tych, kotrychž na naſchich wutrobach njeſemy. Haj naſcha pomoz ſtejt w jeho mjenje!

A hdyž je tež mało, ſchtož my ſwoje mjenjenty, hdyž tež wſchēdny khlēb nam bje wſcheho do klina njepadnje, chzemy tola tym dawacz, kiž ſo na naſ w nuſy wobročejeja. „Wopodujeje radži“ napomina naſ Pawol. Czaſy njeſku bohate, ale na to Wōh tōn ſnjeſ njehlada, hač mōžeſch bohatty abo kħudy khlēb roſdželicz, wōn hlada na twoju wutrobu, a ta je jemu mēra twojeje luboſče. Wjazy nje mōžeſch dacz, hač w twojim ſamōženju ſtejt. Ale to dyrbiſch rady ſobudželicz temu, kiž je teho potrebnny. Tač wjele nuſy a tyſchnocje na ſwēče je, ſo njetrebaſch dolho pytač, komu maſch pomhač. Maſch-li w luboſczi wotewrjenu wutrobu, potom žadny njeſpojoeny ſ twojeho domu njeponōdže a by-li tež twōj njeſcheczel byſ.

Haj w tym budže hačle naſcha luboſcz kōnowana, ſo my tych žohnujemy, kiž naſ pſchesczēhaju, ſo my žohnujemy, ale njeſwarimy. To je to najčežſche, ſchtož Jeſuſ a ſ nim jeho ſwērny wučomnik Pawol ſebi wot naſ žadataj. „Žohnuj tych, kiž tebe pſchesczēhaju, kiž tebi kamjenje do pucza waleja, kiž ſo ſežinja, kiž huſto tebe wjedu do cžemneho doła ſrudnoſcju!“ ſežinja, kiž huſto tebe wjedža do cžemneho doła, ſrudnoſcju!“ — Tych dyrbiſch žohnowacz! Kōždy ſwērny kſchesczan je drje wēſče hižo ſhonil, kač czežto je, tule kaſnju luboſče dopjelnicz. Wyrnjež njeprawdu cžerpu, dyrbiu teho žohnowacz, kiž mi tajke horjo nacžini!“ tač ſo nēkotryžkulicſch roſhnēwany praſcha a ſo wot kſchesczanſtwa wotwobroči teho mēnjenja, ſo je kſchesczjanſka wera jenož ſa ſlabnych a kħorych ale niž ſa ſylnych, ſtrowyh a cžilyh ludži.

Alle tež tōn ſwērny wotroczl ſwojeho njebjeſkeho ſnjeſa praji ſwoju hlōwu ponižnje kħilejo: „ſnježe, daj mi mōz, ſo bych ja žohnowacz mohł tych, kiž nje pſchesczēhaju!“ — Spytaj, luby pſcheczeło, žohnuj tych, kiž ſ tobu ſlē mēnja. Prēni raſ ſo nam ſda, kač bychmy wulku horu ſ pucza walicz dyrbjeli, ale potom je to hinač. Lōžicho a lōžicho tebi budže, proſhycz ſa ſwojeho njeſcheczela, ſ nim pſcheczelnje rēczecz a jemu ſe ſprawneje wutrobny wodač. Sapocžinaj ſ tym a budžeſch ſpōnacž, ſo tež we tym — žohnuj ſwojich njeſcheczelow — twoja luboſcz, ta ſprawna, bratrowska dobytwa. —

ſchto hiſcheje dale Pawol ſebi wot naſ žada a naſcheje luboſče? ſ kōtka. Mējeje jenajku myſl, budžeje ponižni.

Wjeſelčeje ſo ſ tymi, kiž ſo wjeſela, płaččeje ſ tymi kiž płača, mējeje bjeſ ſobu jenajku myſl. Njemyſleje na wyſoke wēzy, ale džerčeje ſo ſ niſkim. Njedžerčeje ſo ſami ja mudrych! —

Modlitwa: „Luby njebjeſki Wōtče! Haj, ſwēt žanu luboſcz njeſnaje, luboſcz je ſaſchla a wſchudžom horda ſebicžiwocž ſwoju hlōwu ſbēha. Ach, a tež ja dyrbiu na ſo hladajo wuſnacž. ſnježe ja njeſkym hōdny teje luboſče, kotruž mi wſchēdnye wopolaſujech. Dha cže wutrobnye proſchu: ſaſchczep mi do njeje wutrobny tajku luboſcz, kajtuž tež Pawol mējeſche a wo kotrež wōn na Romſkich na 12. ſt. piža. Daj mi tajku luboſcz, kiž je podobna na luboſcz twojeho ſyna, naſcheho bratra a ſbōžnika! ſamjeſ!“

Dofelž ſu tola hody.!

Bē to pſched nēſchto lētami patoržizu popoſdnjo. Tam pſchi wofuje derje wuhotowaneho mēſcheczanſkeho wobudjenja w St. ſedžeſche ſtarſcha žōnſka. ſ polhnurjenym woblicžom ſhladowaſche won na haſy, kotrež bē ſnēh pſchitryl. Kač tam to ludžo kħwatachu, kač tam to džēczi ſtafachu. Bēchu tu tola hody.

Wontach pſched bydlenjom ſlyſcheſche žona ſuſkodžiz džēczi po ſkħodach bēhajo, bēchu polne wjeſelenja a radowanja, a žona wjedžeſche, ſo budža to cžim hiſcheje bōle juſtač, hdyž budže jim to potom wobradžene. Tu w jeje bydlenju dyrbjelche tutōn džen bjeſ wjeſelenja a radowanja woſtač! A tola bydleſche jej ſyn tam wontach w pſchedmēſče je žonu a džēcžimi a bēchu tam to hubjenje žiwi! Wona pač njechaſche ani kſchiveho pōrſta ſežinicz, ſo by jim hodowneho wjeſelenja pſchihotowala.

Bē ſo ſandženu ſymu ſ džēcžimi roſkorika a ani ſlowežka wjazy ſ nimi nječčala. A wona to tež nočžyſche hinač, tež dženka niž. Bē hižo na to ſta byla, ſo bē ſebi ſyn tutu kħudu holzu wſač, a bē hiſcheje bōle ſta, jačo ſyn poſdžičho ſe žonu a džēcžimi do St. pſchiczeje. A tač bē to ſ roſkorje doſchlo.

ſallepa ſo do duri a ſuſkodžiz mały ſriza ſaſtupi, proſcho: „Luba Baumertowa, ſmēm pola tebe ſwōj hodowny ſchprucz wuſnyč? Tam lōberka pola naſ ſpēwaja a ſmēja ſo cži druſy a pſchi tym wſcho ſabudu.“

„Wuſni jenož, ſriza!“ rjekny Baumertowa a jeje mjeſwocžo bu pſcheczelniſche.

„Ja ſebi wuſchi ſatykam a potom wōtſje ſchprucz praju, tač najlēpje wuſnu.“

Mały hōlz ſydže ſo na ſtoł a ſapocža wuſnyč, ſ porſtam ſebi wuſchi ſatykujo: „Czeſcz budž Bohu we wyſkofczi a mēr na ſemi — a mēr na ſemi — mēr na ſemi —“. Tu wſa porſty wot wuſchow a rjekny na dobo: „Papa je, Baumertowa, dženka praji, — ja ſym to ſlyſchal! — ſo to njeje pēknye wot tebe, ſo ty mēr nimaſch ſ twojimi džēcžimi, dofelž ſu tola hody a dofelž je ſo tola luby ſbōžnik dženka narodžil a dofelž . . .“

Tu bē ſo ſallepa a wontach wołachu: „ſriza! ſriza!“

Kač ſ wētrom wujē mač pachol ſe jſtwy. Baumertowa bē ſtanyla. „Mēr na ſemi! Mēr na ſemi!“ tač ſyncžeſche jej to dale we wuſchomaj: „Dofelž ſu tola hody!“ tač klincžeſche jej to pſchezo ſažo ſ nowa do wuſchol. ſhodžeſche tam a ſem pſchecjſtww, a kħwataſche to bōle a bōle.

Tu ſo ſažo ſallepa a tōn kōcz ſaſtupi to pomakku mała hōlcžka, ſchēſčlētna, blēda.

„ſanka!“ ſawoła žona pſchekħwatana.

„Dw, luba wowka!“ rjekny ſ cžicha hōlcžka a ſylly ſo ji po ližomaj kulachu. „Njebudž ſka! — ſtan a mač njewēſtaj, ſo ſym ſ tebi ſchla! — Wowka, dofelž ſu tola hody, dofelž je ſo luby ſbōžnik dženka narodžil, budž nam dobra! Mač płača kōždy džen a nan je ſrudny a kħory! A mač praji, ſo by

chzpla tať rad měr mječ s tobu! Duž bym ſebi myſliła, wowa, dofelž ſu tola hody, chzu tebye proſyć!“

Wowzy ſo na dobo ſylſy po lizomaj kulachu. Tam to blėduſchke mjestwoczjo bė jej žywy porok! „Dofelž ſu tola hody!“ pſchi ſebi prajefche. „Haj, dofelž ſu tola hody!“ Majkaſche licžy holcžy a rjetny ſkóncžnje:

„Dži dom nėtke, Šanka, a praj ſtarſchimaj, ſo chze wowa měr mječ, — — ſo dyrbiće wy wſchitzy dženſa ke mni pſchińć!“

Jaťo nėtke hodžinki poſdžijcho ſhory muž a blėda žona ſ džecžimi pomakku pola Baumertoweje ſaſtupifchtaj, blyſkotafche ſo jim napſhecžywo hodowny ſchtom je ſaſwęcženyymi ſwęcžkami Baumertowa da džecžom ruzy. „Macže!“ džefchtaj ſyn a džowka, „dofelž ſu tola hody, wodať wſcho a nječ je měr!“

„Haj, dofelž ſu tola hody!“ rjetny macž a wokoſcha pſchichodnu džowku. — —

Pracijch ſnadž: „Dofelž ſu tola hody nimo, tehodla tu hodowne powjedancžto niečo wjazy prajecž nima?“ Praſcham ſo tebye: „Maſch ty měr, dofelž ſu tola hody nimo? Eſy ty měr cžiniť ſe wſchėmi? Albo je ſnadž mjes twojimi wnućžkami žane blėde, ſuche licžto, kotrež je to twojedla? Albo je hdže ſchto ſrudny a ſhory, dofelž ty nochzeſch měr mječ s nim? Albo plaťa hdže ſchto horze ſylſy, dofelž ty njebė cžinjer abo cžinjerka hodowneho ſłowa: „měr na ſemi“?“. A ſažo: Chzeſch ty wohani- bjeny a ſaſudženy ſtać pſched maľym pachokom, kotryž cži praji: „To njeje pėknyje wot tebye, ſo ty měr nimaſch! Albo dyrbiſch ſo ty haľle wo thch maľych dolho proſyć a pominać dacž na to, ſo ſu tola hody nimo a ty nimaſch pſchezo hiſchėže mėra.

Runje dofelž hody nimo, tuto hodowne powjedancžto. Ty njewėſch, hać žane hody ſa tebye w tutym žiwjenju. Duž ſ najmjeńſcha jene hodowne powjedancžto — ſo by měr mėl! —

ſłob a druha nuſa.

Š Ruſowſkej ſyſchich ſaž a ſaž wo pomozwołanje thch, kiž tam ſłodu tradaja a mřeja a thch, kiž tam pomhać chzeja. Fridtjof Nansen, kotryž je tón hobrſki tola pať rjany nadawť na ſo wſať, pomozne ſkutfowanje ſa ſłodutradažy ch ſarjadowacž, dyrbi pať ſpójnawacž, ſo jecho jecho pomoznižy, to ſu ludy Euro- py a Ameriki, wopuschėža a pſcheradža, ſ najmjeńſcha pať, ſo jemu teje pomozny, kotryž móbte pſchinjeſež, njepſchinjeſu. 30. ſeptembra ſańdženeho lėta je Fridtjof Nansen ſam pſched ludow- ſtwjaſtom ſtať a rėcžat a proſyť a pominať. Pſchi tym ſo wo ſwojej rėcži wopraſcha: „Je tu jeneho ſtawa tuteje ſhromadži- ſny, kotryž chzyl prajecž, priedy hać ſowjetwſchnoſečji pomham, nječ 20 milijonow ludži ſłoda wumřeje?“ A hlaj, tam bė taj- teho ſtawa. Eſerba Korthin ſtanu a rjetnu ſjatonje, ſo priedy ruſowſkemu ludej wumrjecž da hać wſchnoſeč bolſchewiſow podpjera. Š polnym prawom nėchtón k temu pſchiſpomni, ſo je tuto ſrudne ſłowo cžim ſrudniſche — je-li to do žyła mőžno — pſches to, ſo dyrbiſch ſo tu tola dopomnicž, ſo tole ſłowo ſaſtupjer teho luda wupraji, ſa kotryž ruſowſki lud 1914 do m- ny cžehnjeſche.

A ludowſtwjaſť je ſo dať pſchewwatać pſched ruſowſkej ſymu, pſched kotrež bė ſo Nansen ſa ruſki lud tať bo'at, a njeje pomhať hać doľat a nėt ſnadž pſche poſdže. Toľe ſ dobon- jara njewitane wopſkmo ludowſtwjaſta ſa thch, kotřiž ſynomu na dži ju na njón ſtajeja mėnjo, ſo mőže wón wſcho ſbožo, pſchede wſchėm tež měr pſchinjeſež. To njebudže mőžno, ſhiba ſo ſo to jene pſchemėni, ſo ludy wjazy wſche nabožiny ſebi njewaža nazionalnoſeč, narodnoſeč ale ſo jim najwjazje je nabožina, ta luboſeč wėrneje ſchecžijanjeſteje wėrny. Pſhecžywo njej ſteja nėtke hiſchėže w ludach a krajach nimo nazionalnoſeče tež hiſchėže

druhe mozy taž mammonismuſ a kapitalismuſ pſchede wſchėm. Mammonista mőže kőždy byeč, tež kotryž jenož nėtke ſchėbnati ſwoje mjenuje, hdž tute pjenježki jemu wjazje ſu hać te druhe ſwójate kubľa, kapitalista ſy haľle, hdž mőzeſch ſe ſłotakami a ſlėbornikami w ſaku kłimporicž, abo lėpje drje nėtke prajimy, hdž mőzeſch ſ mődrými a brunými papjerkami wokoľo ſo mjetacž. Kapitalista pať je pſchezo w ſtraſche, ſo ſo ſcžini tež mammonista.

Š Ameriki pſchińdže nėt k temu ta powjeſeč, ſo je ſtam amerikańſteje wſchnoſeče, ſekretar ſa rataſtowo, farmarjam abo ratarjam radžiť, žito palicž, t. r. je žitom tepicž. A amerikańſte nowinaſtowo njeje ſo pſchi tym roſhńewako, nė, wono pſchi- ſpomni, ſo je tuta rada nėtke jena dobra, dofelž ratať wjecžor- ny ch amerikańſkich ſtron nėtke tuńſcho wujėdže, hdž ſebi ſe žitom ſatepi hać hdž ſ drohim wuhłom.

Šo by ſo Ruſam na pomoz pſchichło, temu njeſadžewa to, ſo ſnadž by na pſchitowenju nėhdže kłazaťo, najmjenje by to ſažo ſa Ameriku płaćilo. Raž nowiny piſchu, ſerſamja tam na dwórniſchėžach tworne woſy po džeſacžnyhazach, cžerpja tam wo pſchiſtawach ſchłodu pſches njetrjebanje kődže po ſtach, a cžezčich automobilow je tam jich wjazy hać bychu ſebi to pſched nėſchto lėtami wumyſlicž móbli. A pjenjeſ je dže runje w Americy na- najwjazy, tež dobrých ſłoty ch. — Do žyła tola nicžeho dale njeby trjeba byťo, hać wupłody amerikańſkich ratarjow pſche- wjeſeč do krajow, hdž milijony mřeja.

A to najſrudniſche nėt pſchi wſchėm je, ſo drje pomoz nėt hižo pſche poſdže pſchińdže, tehodla, dofelž ruſowſka ſyma tajkej pomozny na morju a na kraju puče ſalehnje a domach w kraju ſwoje mordarſke džeľo wukonja!

Zyrkej a ſtat.

Šańdženu wutoru bė ſo ſerbfka předarſka konferenza wo Eſerbfkim Domje ſeſchła, ſo by ſo pſchede wſchėm ſ nowa ſabė- rala ſ hłownym praſchenjom ſerbfsteje ſuperintendentury. Ženo- hłóknje a dorasnje ſo wupraji ſa to, ſo na ſwojim žadanju wob- ſteji a ſo ſ nowa ſo ſ tutym žadanjom ſama taž pſches ſynoda- low na ſynodu taž na konſiſtorium wobrocži. Š tym, ſo ſo Eſerbam jenož ſaſtupjer nėmſteho ſuperintendenty pſchewoſtaji, ſo konferenza njeſpokoji a to cžim mjenje, dofelž bu jej namjet ſ mnoho podpſkmanami ſ luda pſchepodaty, kotryž ſebi žada, ſo by- chu ſo wſchė nėmſto-ſerbfste abo ſerbfko-nėmſte woľadny ſjedno; cžile do jeneho zyrkwińeho wokrjeſa pod ſuperintendentom, ko- tryž byť Eſerb. Wſchitzy, kiž ſ luda tutón namjet podpjeraju, ſmėdža ſebi wėſečji byeč, ſo konferenza jeno hłóknje ſa tuto žada- nje wuſtupi, wono pať je dobre a ſpomőžne ſa tutu wėž, ſo lud konferenzu podpjera a ſo tež dale ſwėru ſa tym hlada, ſo ſo nėt tež Eſerbam pſchiſwoli to, ſchtož je jich prawo a ſchtož ſebi jene ſpomőžne ſchecžanjeſteje a woľadne žiwjenje žada, to je: ſerbfka ſuperintendentura pod ſerbfkim ſuperintendentom, a to je dale: ſaſtupjer Eſerbow w ſynodze, t. r. Eſerbam dyrbi pſche- zo mőžno byeč, pſches ſwojeho ſerbfsteho ſaſtupjerja w ſynodze ſwoje praſchenja ſaſtupowacž mőž, nječ ſo to nėt jedyn Eſerb do ſynody wuſwoli abo nječ ſo, njeje ſo žaneho wuſwoliťo, do ſynody pomoka.

Tutaj dwaj namjetať ſo ſynodze ſ nowa pſchedpoľožitaj, hdž ſo 16. januara ſ nowa ſeńdže. Synoda dyrbi ſebi wėſta byeč, ſo njeje tať, ſo ſo Eſerbja, ſerbfka konferenza taž ſerbfki lud, ſpokojeni, hdž ſo jim jenož ſaſtupjer ſuperintendenty pſchi- ſwoli, niž pať ſuperintendentu ſam. Synoda dyrbi tež wjedzeč, ſo maja Eſerbjo to ſa pſchitſhanje dobrego prawa, hdž pſchi žyľe nowym ſarjadowanju Ružyžy ſo jim teľe tola wėſeče niž

pschehnatej próstwie njedopjelnitej a so njebudžeja so spošojicž, hdyž so jim tež tutej hiščeže sapowjedžitej abo pschitrošchitej, — kaž so to nětkle stało je.

Š němſkich nowin čmy wučitali, so je němſko-nazonalna ſtrona w Budyščinje tehorunja na ſynodu wobſamknjenje ſapodaka, ſ kotrymž žada, so by so nam Šserbam pschiwolil herbski ſuperintendenta. Njeh tuto podpjeranje ſ wuspěchej dopomha! Njeh paſ pschi tym njeje ſabhte to druhe žadanje po herbskim: ſastupjerju w ſynodze!

Šserbskych duchowni a herbski lud, woni wočakaja w dobrej nadži nētkle ſynodžine wuradžowanja, mēnjo, so ſynoda njebudže hinaſ mōž, hač džiwoč na tutej próstwie. Zeje dopjeljenje budže ſ lēpſchemu wožadneho a zyrkwineho žiwjenja! Šrajna wyſchnoſč je žadanja Šserbow w ſchulſkich praſchenjach dopjelniſta a dweju herbskeju ſchulſkeju dohladowarjow Šserbam daſo. Šaſ čyžla so to tu zyrkwina wyſchnoſč a ſynoda ſarjez!? —

Evangelſka ſchula abo niž!

W pschichodnych měžazach so roſkudži, hač my ſa naſche kſheczene kſheczanſke džečzi kſheczanſke ſchule wobkhowamy abo hač budžemy nuſowani, je do ſchulow dač, kotrymž to najlēpſche pobrachuje: Duch praweho ſmyſljenja evangelſkeje wěry! We januarje dyrbi so wulkostatnemu ſejmej nacziſt wulkostatneho ſchulſkeho ſalonja ſ wuradžowanju pschedpošojicž, tuton dyrbi nowoſarjadowanje ſchule dorjadowacž. Šaſ so jenotliwe politiſke ſtrony pschi tym ſadzerža, hač a ſaſ jara wuſtupja ſa ſdzerženje prawow evangelſkeho džečziwočehnjjenja, to wotwižuje wot teho, hač wožuczi mōžna, ſylna evangelſka ludowa wola, kotraž ſebi žada prawo ſwojeho ſwědomnja a ſchita drohotne kublo kſheczanſkeho wočehnjjenja mlodžiny. Šsylne njepečečelſke možy ſkutkuj hžo temu napschecžiw! Někotre hložy we njewěſtej wjeſčinje ſejma mjenje — da nimo je ſ evangelſkeju ſchulu, hač runje žaneho dwēla na tym njeje, ſaſ ſebi wulka wjeſčina luda myſli wo nabožnym wočehnjjenju džečzi. Zehodla dyrbja so dnj wot 15. januara hač do 15. februara ſa „pomozny měžaz“ ſa evangelſku ſchulu wužicž, so by so wſchu- džom ſpōſnacže ſbudžowalo ſa to, ſaſ khotna a ſtraſchna ta wēž a wo čzo to dožyła dže, a ſa to, so bychu so čžim wjazy nama- ſali a hromadžili a pschihotowali ſa tutu wulžywažnu wēž. Evangelſkych, budžeče hotowi, hdyž budžeče ſwotani! Žiwych, wotzucžecž! Wjeſtaroſčiwu ſpōſnawajecže ſtrach! Roſkudni, podwojecže napinanje! Wono to dže wo dobre a ſbože naſchich džečzi! Wono to dže wo nadžiju a pschichod naſcheho luda!

Š bliſta a ſ daloka.

Šserbska předaſka konferenca wotně ſaſndžemu wutoru we Šserbskim Domje ſwoju hodownu ſkhadžowanju, kotraž jej doſhe a wažne a khotne wuradžowanja wobradži, pschi tym paſ tež poſaſa, so wſchitžy w njej w jenej myſli a ſ jenym hložom ſa tym ſteja, ſchtož je Šnjeſowemu kraleſtwu mjeſ naſchimi herbsko-nēmſkimi wožadami ſpomōžne w ſnutſkym kaž ſwot- nym. Wo tole dobre ſdychowacše tež ſawodna modlitwa psched- hdy, kn. ſararja Domacski-Budeſteczanſkeho. Wjekele a ſru- džaze ſjewi hnydom ſapocžatſ. Š. duchow. Woigtej-Šodžiſtemu bu ſobužarowanje wuprajene ſ wotſalhicžu jeho nana, nētk njebočicžkeho kantora Šlētjanſkeho a buch u ſbožopſchecža wu- prajene ſ 25 lētneju ſaſtojniſtemu jubilejeju. Šsmjercž ſemrē- teju bywſcheju ſobuſtawow ſararjow Šſyforj a Waſtarja bu wopomnjena. Šchto so wo praſchenju herbskeho ſuperinten- denty a ſynodale dowuradži, čžitaj pod „Zyrkej a ſtat!“ — Wo nowym ſarjadowanju doſhodow naſchich kantorow so nadrob-

niſcho wuradžowacše, je tola ſjednocženje kantorow nowe žada- nja wožadam pschedpošojilo. — Ša noweho mēſtopſchedhdy herbskeje předaſkeje konferenzy wuſwoli so jenohložnje ſ. ſaraſ Mjerwa-Buſeczanski a ſa jeje poſladniſta ſ. ſaraſ Šandriſ- Šluſſchanſki. Wobaj pschiwſaſchitaj wōlbu. Šlicžbowanje tuteho lēta budže dotalny poſladniſt a pschedhdy ſ. ſaraſ lic. theol. Šrōſaſ-Šrodžiſchczanski hiščeže wōbſtaracž. — Zeho a tamneho, ſchtož tuton ſtruchty čžaf ſa wožadny kaž ſaſtojniſtowo kaž jenot- liweho pschitjeke, bu hiščeže mnoheho roſpominane, doniž ſ. pschedhdy — poſodnjo bē hžo dawno nimo — ſhromadžiwu njeſkōncži.

Š Rožacžiz. Šdyž do noweho lēta džemy, wopominamy, ſchto to ſaſndžene nam pschitjeke, tež we wožadnym žiwjenju. Narodžilo je so nam 14 evangelſkich džečzi, (lēto předy 11 džečzi), a to 7 hynkow a 7 džowecžicžkow, hwojatu kſheczenizy doſta jich 12, jene wumrē njewuſchczene. — Škſheczenſki ſlub wobnowilo je jich 5 herbskich džečzi (lēto předy wſcho hromadže 6). — Wērowani bēſchtej jenož dwē (3). — Š tuteje čžafnoſče wuſchecžu nam 12 (6), poſhowanych bu jich tu 13 (5). Wēchu to 4 džečzi wot jeneho dnja hač do 2. lēta, jena mloda hōlja ſ 24 lētami, jedyn nan a bywſchi wojowar ſ 33 lētami, jena nježenjena ſ 48 lētami a 6 ſtarſchi hač 70 lēt, mjeſ tutymi t. čž. najſtarſchi mužſki je 84½ lētami a najſtarſcha žōnſka je 81 lētami. — Š Wožemu bliđu w Wožim domje poby jich 608, to je runje ta ſamžna licžba kaž lēto předy. Domach doſta hwojate wotkaſanje jich 28 (30). Wſcho hromadže bē to ſpowjednych 636 (638) pschi 510 duſchach. — Škollektor w Wožim domje je so nawdalo 2059,74 hr. (1140,80 hr.), mjeſ tutymi bē wopor na ſwjedženju ſjewjenja ſ 1157 hr. Nimo teho bu wotedate ſa mi- ſionſtowo mjeſ pōhanami 300 hr. ſ miſionſkeho kaſchcžika a 800 hr. druhich darow, wſcho hromadže 1100 hr. (655 hr.). ſa Šuſtaw-Šdolſowe towarſtowo 75 hr. a ſa druhe ſkutki kſheczan- ſkeje luboſče dalsche wulke a male dary. Wſchitkim, kiž ſu taſ bohacže woprowali a ſkadowali, budž tež tu hiščeže jene „wu- trobny džaf!“ a „Wōh žohnuj!“ pschitwolane. Šsu tola tute dary ſawdawſ ſa to, so so tež ſa domjazu zyrkej a wožadnu luboſč a darniwoſč hwoerna a wulka wopokacž budžetej, taſ na psch. lēthja, hdyž čžemy wožadny doſ wotplacžicž. — Na ſwjedženju ſjewjenja tuteho lēta bu na wotſar Woži položen wopor 1250,50 hr. wulki, to je na hłowu nimale 2½ hr. a po tym ma so wulkocž taſkich wožadnych darow jenicžy mēricž, niž po ſhromadnej licžbe.

W Bartſkej wožadze, kotraž ma jich 1464 duſchow, je so we ſaſndženym ſ Wožeju pomozu doſonjanym lēcže narodžilo 53 džečzi a konfirmirowalo 37 džečzi. Wērowanjow bē 21, khowanjow 33 a ſpowjednych 2040. „Miſionſki poſol“ čžitaja jich 34. —

Wiſtowanje: Š. w Š. ſa 3. po tſjoch kralach. — M. we Š. ſa 4. po tſjoch kralach.

Wiſtowanje: Wēcže džaf ſa liſty a mjena! Naſcha je ta ſamžna wutrobna próſtwa, so njeby naſche herbske próžowanje podarmo bylo ale so by so naſchim němſko-herbskim a herbsko- němſkim wožadam pschi zyrkwiniſkim nowoſarjadowanju ſužizy a do žyła to doſtaſo, ſchtož nuſnje trjebaja: Šjednocženje do žyła pod wodžerjom, kotryž tež naſchu rēčž mōže a naſche woſe- bitoſče dorofumi. Nad Wami kaž nad kōždym kaž tež na na- ſchim „Womhaj Wōh“ je, so dale a hwoeru hladamy teho, ſchtož ſa ſpomōžne a prawe mamy. red.

Šamolwity redaktor: ſaraſ Wyracž w Rožacžizach.

Čžicžecž a naklad: Šsmolerjež kniħicžicžecžernja, ſap. družſtowo ſ wobmj. ruſ. w Budyščinje.